Fara educație nu se poate ajunge la cunoaștere

On Aprilie 15, 2020

Concentrează-te pe ceea ce poți controla, astfel încât să poți recâștiga un anumit sentiment de control asupra a ceea ce ți se întâmplă.

Revelația mea nu avea însă lumina orbitoare a cunoașterii supreme, ci semăna mai degrabă cu verzuiul pestilențial, ireal al capelei, care mă făcea să mă simt vinovat și apăsat. Nu Dumnezeu vorbea în mine, erau doar toate gândurile mele ce se decantau și deveneau clare, făcându-mă să înțeleg că cea mai profundă doctrină a Bisericii nu se află inevitabil în contradicție cu gândirea, știința și rațiunea. Această înțelegere nu m-a ajutat totuși deloc, deoarece nu-l simțeam pe Dumnezeu în nici un alt fel. Știam numai că Biserica e legea, rânduiala și ordinea, indispensabile pentru omul de rând, care, fără educație, nu putea ajunge la cunoaștere și trebuia așadar doar să creadă. Corupția unuia din membrii săi nu corupea Biserica, pentru că aceasta era construită de oameni, iar omul este o ființă limitată și supusă tuturor legilor unei lumi finite. Poate că multe congregații, multe mănăstiri deveniseră prea lumești, așa că meritau batjocura oamenilor, însă înțelegeam acum de ce atâția oameni talentați se călugăriseră și renunțaseră la fosta lor viață.

*Cei mai mulți erau mulțumiți cu rânduiala și credința și nu aveau nevoie de mai mult, dar asta nu era și nu puteau să fie suficient pentru toți, iar eu eram unul dintre aceia care nu se puteau mulțumi niciodată cu atât. De aici se trăgea sentimentul incurabil de vinovăție care nu-mi dădea pace, tristețea aceea care-mi umbrea toată fericirea. Mie mi se cerea mai mult decât celorlalți. Ceva din mine îmi cerea mai mult decât altora, oricât de tare mă împotriveam. Era o poruncă nemiloasă și neclintită, dar nu știam de unde vine însă nu voiam să las capul jos. Așa să fie, mă gândeam eu, asta să fie știința mea și să-mi zădărnicească toate eforturile. **

Leadership: Poți să imprimi o mișcare asupra a ceea ce este imuabil și omniprezent, prin revelația unei cunoașteri bazată pe interpretarea propriei imagini prin ambiguitate și tăinuire?

Tot ceea ce gândim, spunem în fel și chip, chiar dacă cuvintele sunt acoperite de o mistică autentic creștină, se datorează unei cunoașteri supreme izvorâtă din necesitatea de a învăța din erori și greșeli, adică din necesitatea de a suplini anumite limitări inerente condiției umane. Devenim aspri cu noi înșine atunci când nu ne ridicăm la nivelul avansat al cunoașterii care ne poate determina schimbarea nivelului de trai, sau abandonarea condiției de spectator în favoarea celei de participant la o poveste de mare succes.

Tot gândirea, știința și rațiunea ne arată ca tot ceea ce ne înconjoară și ne conturează psihicul și obiceiurile cotidiene, pentru fiecare fărâmă de existență și de unicitate, se interpune unei decizii care poate produce un efect de "revelație de dincolo de gard", dacă și numai dacă se intensifică reacția de tip „luptă sau fugi”. Practic, revelația este ceea se petrece în mintea noastră referitor la o anumită schimbare atunci când faptele pe care le săvârșim accelerează mișcările întâmplătoare ale unor evenimente și fenomene singulare.

Din necesitatea de a menține în permanență un nivel ridicat al cunoașterii, investim în educația minții și a sufletului, dar ne axăm în același timp pe acea intervenție nevăzută prin care "Intervenția Divină" furnizează oamenilor cunoștințe despre sine și aduce completări cunoașterii naturale despre sine. Or ceea ce este imuabil și omniprezent se află în strânsă legătură cu ceea ce mintea poate surprinde dincolo de realitatea care se arată dură sau surprinzătoare, prea puțin acceptată de mulți, și anume că cel mai înalt sens pe care îl putem atribui vieții este ocazia de a descoperi universul științei. Oamenii din spatele experimentelor au înțeles cel mai bine care este raționalitatea universului și adevărata menire a vieții.

Or adevărata menire a vieții nu este să cunoști fericirea sau dragostea, ci să alimentezi expansiunea accelerată a universului cu noi creații, idei, descoperiri și invenții, dar și cu sentimente și planuri, cu trăiri de moment și amintiri. Cea mai înaltă dragoste vine din zona științei, din cunoștințele noastre spirituale, și nu din acea stare în care ai impresia că toată lumea e a ta, când de fapt nu ai contribuit cu nimic la dezvoltarea ei.

Adevărata educație a omului de știință se regăsește în procesul prin care el își dezvoltă capacitatea de a se raporta la zone tot mai extinse ale existenței, cum ar fi pătrunderea într-o realitate care se configurează din capacitatea sinelui de a se proiecta în exterior ca un fel de substituire a lui Dumnezeu.

(Aceasta este și esența cărții "Insula doctorului Moreau" scrisă de H. G. Wells).

În Concluzie: Cunoașterea bazată pe interpretarea propriei imagini prin ambiguitate și tăinuire este o realitate bazată pe exemplul unei vieți caracterizate de lipsa unei reale acceptări de sine, însemnând că nu ești capabil să îți percepi adevărata ta valoare (ea se poate câștiga printr-o revelație de tipul: "Concentrează-te pe ceea ce poți controla, astfel încât să poți recâștiga un anumit sentiment de control asupra a ceea ce ți se întâmplă.")

Fără educație nu se poate ajunge la cunoaștere, mai ales dacă educația nu este sinonimă cu acțiunea conștientă, organizată, desfășurată în fața unei realități greu de acceptat, dar care odată înțeleasă te eliberează de limitele unei lumi guvernată de iluzii, și incapabilă să înțeleagă altceva în afara propriilor temeri și necesități.

Un om al științei este un adept al filosofiei că datoria omului este de a ajunge la asemănarea cu Dumnezeu prin cele 5 experiențe universale: creație, descoperire, inventică, cercetare și transformare.

* Notă: Mika Waltari - *Tânărul Ioannis* , Editura Polirom, 2020.

Source: https://neculaifantanaru.com/fara-educatie-nu-se-poate-ajunge-la-cunoastere.html